

Bevilling blev udstemt af Finansloven, var det kun, fordi man vilde have Sagen drøftet paa et selvstændigt Lovforslag —, gør Tinget her sikkert Ret i at følge Flertallet.

N. C. Jensen: Jeg vil gerne udtale en Paaskønnelse af den Stilling, Mindretallet har indtaget i denne Sag. Jeg tror, at Spørgsmaalet er bedst tjent med den Løsning, Mindretallet foreslaar, fordi man derved vil faa Lejlighed til at prøve sig frem og gøre nogen Erfaring. Jeg vil ikke være med til at forkaste den Tanke, som det ærede Medlem fra Ribe (Brorsen) paa Mindretallets Vegne gjorde sig til Talsmand for, at den aarlige Bevilling paa 25,000 Kr., der her er Tale om, efter kortere eller længere Tids Forløb vil vise sig at være alt for lille. Der er for mig ingen Tvivl om, at Vedtagelsen af Lovforslaget, som det foreligger, vil medføre, at der oprettes en Slags Stiftskontorer paa dette Omraade, og at Omkostningerne da bliver mere end 25,000 Kr.

Man siger, at Mindretallets Forslag har den Mangel, at man lader Stiftsøvrigheden og Ministeren bestemme, hvad det Arbejde, der skal udføres, skal koste, og saa skal den Udgift afholdes, hvorved man afskærer Rigsdagen og dens Finansudvalg en vis Bevillingsmyndighed. Den Indvending kan jeg ikke tiltræde. Det er ikke noget nyt, for saa vidt som der baade paa Finanslovsforslaget og Tillægsbevillingslovsforslaget staar en Masse rent kalkulatoriske Bevillinger, som er satte til et meget mindre Beløb end det, de kommer til at andrage. Det ved vi alle, og vi stemmer dog derfor. Jeg tror ikke, nogen vil paastaa, at Mindretallets Forslag vil komme til at koste nær de 25,000 Kr. aarlig, og alligevel vil man ved dets Vedtagelse opnaa det samme Resultat som ved Ministerens Lovforslag. Derfor synes jeg, at det var en ret god Løsning at gaa ind paa Mindretallets Forslag og gøre et Forsøg paa den Maade. Jeg mener, at man vil faa lige saa dygtige Mennesker til at udføre dette Tilsynshverv, naar man antager Tillidsmænd efter Mindretallets Forslag, som naar man følger Lovforslaget. Jeg stemmer med Glæde for Mindretallets Forslag, fordi jeg tror, at vi derved vil undgaa at komme ind paa Oprettelsen af et Stiftskontor, som i det lange Løb sikkert vil koste langt mere end de 25,000 Kr., og som vi — for ogsaa at nævne det — vil komme til at staa lige saa hjælpeløse overfor baade i Rigsdagen og i Finansudvalget, som Flertallet mener,

vi ved Vedtagelsen af Mindretallets Forslag vil komme til at staa, idet det er Stiftsøvrighederne, der skal fastsætte, hvor meget vedkommende skal have for deres Arbejde, og Rigsdagen saa kun kan sige Ja dertil. Jeg tror ikke paa dette og heller ikke paa, at man undgaar denne Skavank ved at gaa ind paa Lovforslaget. Men jeg synes, vi kunde gøre et Forsøg paa tre Aar og gaa frem paa den Maade, Mindretallet har foreslaaet, og vil derfor anbefale at stemme for Mindretallets Forslag.

Kirkeministeren (Povlsen): Jeg takker Udvalgets store Flertal for dets Tilslutning til mit Lovforslag, og jeg beklager, at Mindretallet, 4 Medlemmer af Venstre, ikke har kunnet tiltræde det.

Jeg ser med Undren den Begrundelse, Mindretallet har givet for det Ændringsforslag, det har stillet. De siger i Betænkningen, „at det vil være uheldigt nu at ville lovgive om Præstegaardssynet uden i Forbindelse med Synslovgivningen i det hele“. Jeg kan ikke se rettere, end at Mindretallet i Virkeligheden lige saa fuldt indlader sig paa at lovgive om Præstegaardssynet, som mit Lovforslag gør det. Men jeg forbavses endnu mere, naar der føjes til: „saa meget mere, som et Forslag til Lov om Kirkesyn foreligger og enstemmigt er vedtaget i Folketinget den 21. Februar 1913“. Det ærede Medlem fra Vinderup (Moltesen) maa i hvert Fald vide, at det Lovforslag, der her er Tale om, netop skilte Præstegaardssynet ud fra Kirkesynet. Den nugældende Synslov af 1861 omfatter baade Kirkesyn og Præstegaardssyn, men ved det Lovforslag, som Kultusminister Appel forelagde her i Tinget den 11. December 1912, var alt, hvad der vedrørte Præstegaardssynet, udskilt, saa det ærede Medlem fra Vinderup og de andre Medlemmer af Mindretallet har i Virkeligheden i Princippet været med til at foretage denne Adskillelse mellem Præstegaardssynet og Kirkesynet for Lovgivningens Vedkommende. Der er intet som helst i Vejen for, at man kan lovgive for hver Del for sig og dog bruge det samme Syn baade ved Kirkegaardssyn og ved Præstegaardssyn, men jeg maa føje til, at dette Lovforslag, der paa ny blev forelagt af min Kollega, den nuværende Undervisningsminister, i Samlingen 1913—14, havde en meget krank Skæbne oppe i det høje Landsting. Som jeg allerede har bemærket, var det Medlemmer af Mindretallets Parti, som gjorde, at man i Virkeligheden maa anse det for haabløst nu at tage Spørgsmaalet op paa ny,